

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14Co/146/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1314210998
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Branislav Král
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1314210998.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte v zložení: predseda senátu JUDr. Branislav Král a členovia senátu JUDr. Darina Kriváňová a JUDr. Alena Roštárová v právnej veci žalobcu: V N L, s.r.o., so sídlom Krížna č. 2, Bratislava, IČO : 36761681, zastúpený JUDr. Jozefom Vlčákom, bytom Na pasekách č. 20, Bratislava, proti žalovanej: P. Z., bytom C. č. 8, O. pri C., zastúpená Mgr. Vladimírom Šárnikom, advokátom, so sídlom Rožňavská č. 2, Bratislava, o zaplatenie 1.200,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III č.k. 11C/258/2014-66 zo dňa 03.11.2015, a o odvolaní žalovanej voči výroku o náhrade trov konania, takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave rozsudok Okresného súdu Bratislava III č.k. 11C/258/2014-66 zo dňa 03.11.2015 **p o t v r d z u j e**.

Žalovaná má nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti žalobcovi **v rozsahu 100%.**

o d ô v o d n e n i e :

1.Rozsudkom zo dňa 03.11.2015 č.k. 11C/258/2014-66 súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu. O náhrade trov konania rozhodol tak, že žalobca je povinný nahradiť žalovanej trovy konania vo výške 350,08 eur, ktoré pozostávajú zo súdneho poplatku za podaný odpor vo výške 72,- eur a trov právneho zastúpenia vo výške 278,08 eur, k rukám právneho zástupcu žalovanej a to do troch dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

2.Žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 12.05.2014 domáhal zaplatenia sumy 1.200,- eur spolu s príslušenstvom. Žalobu odôvodnil tým, že po vzájomnej ústnej dohode v roku 2012 medzi žalovanou a žalobcom došlo k reálnemu naplneniu dohody, podľa ktorej žalovaná žiadala vyhľadať, skompletizovať doklady, poskytnúť odborné poradenstvo a poradiť pri sprostredkovaní predaja nehnuteľností s cieľom naplnenia uplatnených reštitučných nárokov z roku 1992. Vzhľadom na zdravotný stav žalovanej žalobca navrhol, aby ju zastupovala dcéra Z.alobca pripravil návrh plnej moci, žalovaná tento podpísala, jej dcéra sa osobne zúčastňovala úkonov spojených s plnením zmluvy. V záujme rýchleho vybavovania vecí, vzhľadom na priateľský vzťah, obe vybavovali potrebné veci, prepravu vlastným motorovým vozidlom zabezpečovala Ing. R.. Žalobca za vykonané práce vystavil faktúru zo dňa 12.02.2013, s dňom splatnosti 26.02.2013, ktorú žalovaná neuhradila. Uviedol, že strany sporu sa dohodli, že ich právny vzťah sa bude riadiť Občianskym zákonníkom, zvolili príkaznú zmluvu, na ktorú sa nevyžaduje písomná forma. Predmetom zmluvy bolo obstaranie listín, potrebných na skompletizovanie podkladov spojených s uplatnením reštitučných nárokov žalovanej. Súčasťou bolo odborné poradenstvo v predmetnej veci. Podľa žalobcu je nepochybné a elektronickou komunikáciou doložené, že pani Z. v tomto smere konala na základe plnej moci za svoju matku P., komunikovala s O.. R. a spoločne konali na Obecnom úrade v Ivanke, v Štátnom národnom archíve v Bratislave, Obvodnom pozemkovom úrade v Senci, na katastrálnom úrade v Senci. Z týchto skutočností vyplýva záver, že plnenie bolo realizované v

režime príkaznej zmluvy a príkaz bol riadne splnený. Pokiaľ ide o odplatosť príkaznej zmluvy, nie je povinnosťou túto dohodnúť, znamená to, že zmluva bola platne uzavretá aj pri absencii dohody o výške odmeny. Zmluvné strany sa dohodli, že po vyplnení príkazu príkazník vystaví faktúru. Odmena je obvyklá, ústny pokyn na vystavenie faktúry dala Z. Z. po splnení príkazu. Žalovaná fakturovanú čiastku nereklamovala, faktúru nevrátila na doplnenie, či opravu.

3. Súd pod sp. zn. 40Ro/1049/2014 vydal platobný rozkaz, voči ktorému žalovaná podala odpor. Uviedla, že záväzok neuznáva a nemieni sumu 1.200,- eur uhradiť. Žalobca nešpecifikoval na základe akej dohody si uplatňuje nárok, kedy bola dohoda uzatvorená, čo bolo jej predmetom, ako bola stanovená odmena, ktorej zaplata sa domáha

4. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozsudku uviedol, že účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení(§ 120 O.s.p. - procesný predpis platný do 30.06.2016). Toto zákonné ustanovenie upravuje dôkaznú povinnosť účastníkov konania, ktorá súvisí s tzv. dôkazným bremenom. V občianskom súdnom konaní sporového charakteru spočíva dôkazné bremeno na účastníkovi, ktorý je v právnom postavení žalobcu. To znamená, že žalobca je povinný označiť, respektíve predložiť všetky dôkazy, ktorými by sa preukázali ním tvrdené skutočnosti osvedčujúce jeho nárok. Ak účastník konania svoju dôkaznú povinnosť splní iba tak, že jeho tvrdenia sa napokon nepreukážu, znamená to, že dôkazné bremeno neunesol. Dôsledok neunesenia dôkazného bremena je nepriaznivý výsledok sporu, ktorý postihuje toho účastníka, na ktorom dôkazné bremeno spočívalo a ktorý sa tak dostal do dôkaznej núdze, pretože neponúkol alebo nevedel súdu ponúknuť také dôkazné prostriedky, ktorými by sa preukázali skutočnosti rozhodujúce pre výsledok sporu. Je pravdou, že príkazná zmluva nemusí mať písomnú formu. Rovnako nie je pojmovým znakom príkaznej zmluvy jej odplatosť či bezodplatosť. Príkazná zmluva môže byť aj bezodplatosť. V tomto konaní zaťažuje dôkazné bremeno žalobcu, ktorý tvrdil, že medzi účastníkmi bola uzatvorená ústna zmluva, že to bola príkazná zmluva podľa Občianskeho zákonníka (uvádza to v reakcii na podaný odpor), že jej predmetom bolo obstaranie listín, potrebných na skompletizovanie podkladov spojených s uplatnením reštitučných nárokov žalovanej a odborné poradenstvo v predmetnej veci a že sa dohodli na odplate. Z vykonaného dokazovania tento záver nevyplýva. Žalobca v konaní tvrdené skutočnosti ničím nepreukázal, preto súd žalobu zamietol. Ak aj z vykonaného dokazovania vyplynulo, že pani D.polu s pani R. sa zúčastňovali úkonov v Slovenskom národnom archíve v Bratislave, prípadne komunikovali s inými inštitúciami, tieto skutočnosti nepreukazujú existenciu príkaznej zmluvy s tvrdeným obsahom. Navyše v konaní nebolo ničím preukázané, že práve účastníci tohto konania si dohodli odmenu za akúkoľvek činnosť žalobcu. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p., podľa ktorého účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal. Právne vec posúdil podľa § 724 OZ a § 120 O.s.p .

5. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca. V odvolaní uviedol, že žalobca a žalovaná uzatvorili koncom roka 2012 ústnu dohodu, že žalobca zadováži a obstará listiny a iné podklady potrebné na skompletizovanie žiadosti s uplatnením reštitučných nárokov žalovanej. Žalobca sa so žalovanou a dohodli, že ich právny vzťah sa bude riadiť Občianskym zákonníkom a zvolili príkaznú zmluvu, na ktorú sa nevyžaduje písomná forma. Žalobca upozornil žalovanú, že zmluvu s ňou a výkony s tým spojené bude realizovať a uzatvára ako právnická osoba obchodná spoločnosť V N L, s.r.o. Žalovaná s tým súhlasila, že jej je to jedno, nech len vec vybaví čo najrýchlejšie. Žalobca sa so žalovanou o výške odmeny v čase uzavretia príkaznej zmluvy presne nemohli dohodnúť, pretože odmena mala byť fakturovaná podľa potrebného rozsahu výkonov a nákladov. Súčasťou zabezpečenia všetkých výkonov žalovanej bolo odborné poradenstvo v predmete veci - zabezpečenie dokumentov na uplatnenie reštitučných nárokov žalovanej. Vzhľadom na zdravotný stav žalovanej žalobca odporučil, aby na základe plnej moci vo veci konala dcéra žalovanej Z. Z.. Žalobca pripravil návrh plnej moci, tento žalovaná podpísala a jej dcéra spolu s O.. R., ktorá zabezpečovala i dopravu osobným motorovým vozidlom, konali na týchto inštitúciách. Na Obecnom úrade - plnomocenstvo pre Z. Z., na MV SR Štátny národný archív, kde spolu so žalobcom študovali dokumenty a Z. Z. prevzala kópie registra prídeltov a geometrického polohopisného plánu, na Obvodnom pozemkovom úrade Senec, katastrálny úrad Senec - spätná identifikácia parciel, potvrdenie vlastníctva. Na základe skompletizovaných podkladov vydal Obvodný pozemkový úrad Senec rozhodnutie č. j. 2321/1992/744/Ko zo dňa 24.01.2013, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 12.03.2013 vo veci reštitučných nárokov oprávnených osôb P. Z., I. C. a P. V.. Vzhľadom na skutočnosť, že Z. Z. bola osobne prítomná pri vybavovaní listín a tieto podľa plnej moci tiež aj preberala, nie je možné spravodlivo žiadať, aby žalobca ako dôkaz doložil kópie týchto

listín. Tento dôkaz môže v odvolacom konaní zabezpečiť v súčasnosti súd. Listiny boli vyhotovené len v potrebnom počte originálnych výtlačkov a odovzdané na Okresný pozemkový úrad Senec za účelom ďalšieho vybavovania. V rámci ďalšieho vybavovania chceli vyhotoviť kópie predmetných listín (register prídeltov, geometrický a polohopisný plán, identifikácia parciel s potvrdením vlastníctva), avšak Okresný pozemkový úrad Senec to odmietol vydať s tým, že spoločnosť V.N.L., s.r.o., ani konateľka Q.e sú účastníkmi konania. Žiadosť mohla podať iba P. Z., čo žalobca vzhľadom na okolnosti pokladal za bezpredmetnú a nadbytočnú, pretože obstaraním listín bol predmet príkaznej zmluvy uzavretej medzi žalobcom a žalovanou splnený. Na telefonickú výzvu Z. Z. konateľka spoločnosti V.N.L., s.r.o. Bratislava, Q. D., vyhotovila faktúru č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 12.02. 2013 vo výške 1200,- eur (z toho 200,- eur DPH), s dátumom splatnosti dňa 26.02.2013 a poslala doporučené na adresu žalovanej, ktorá ju prevzala. Žalovaná faktúru do dňa splatnosti 26.02.2013 neuhradila, ani ju nevrátila žalobcovi so žiadnymi námietkami. Jednalo sa bežný postup, pretože ak má adresát nejaké výhrady voči obsahu faktúry tieto popíše a je len na odosielateľovi faktúry, aby vo vlastnom záujme dal vec do potrebného stavu a kompromisu. Námietka právneho zástupcu žalovanej, že text faktúry nezodpovedá skutočne vykonanému predmetu plnenia je zavádzajúca. Pani P. Z. je rodným menom V. a dodané doklady sú tie, ktoré spoločne so splnomocnenou Z. Z. žalobca zabezpečil. Žalobca ako aj O.. R. sa bezúspešne pokúšali kontaktovať telefonicky na pevnej linke a mobilnom telefóne s Z. Z.. Žalobca listom zo dňa 26.08.2013 vyzval žalovanú na zaplatenie neuhradenej faktúry ako dlhu. Za tým účelom bolo navrhnuté aj osobné stretnutie. List bol riadne doručený, žalovaná žiadnym spôsobom nereagovala. Listom zo dňa 16.09.2013 ako „predžalobná výzva“ urgovoval zaplatenie faktúry. Dňa 08.10.2013 pošta list vrátila s tým, že zásielka nebola prevzatá v odbernej lehote. Listom zo dňa 17.09.2013 E.. R., advokát odpovedal na výzvu žalobcu. Okrem iného uviedol, že z výzvy nie je zrejmé, na základe akej zmluvy, uzatvorenej v písomnej či ústnej forme mala táto pohľadávka vzniknúť, a to práve vo výške 1 200 eur. Ďalej spochybnil samotné plnenie a to tým, že uvádza „V danom čase pritom mala pani P. Z. riadne uplatnený reštitučný nárok a nebolo potrebné vyhľadať dokumentáciu, ani využívať legálne služby tretej osoby“. V odpovedi zo dňa 4.10.2013 žalobca podrobne popísal skutočný stav veci, vyvrátil tvrdenie o nepotrebnosti vyhľadať dokumentáciu nakoľko práve vyhľadávané doklady chýbali. Osobná účasť Z. a splnenie predmetu zmluvy dokazujú, že námietky žalovanej sú iba účelové s cieľom vyhnúť sa zaplateniu faktúry. Vzhľadom na bezúspešnosť snahy o mimosúdny zmier dňa 12.05.2014 žalobca doručil súdu návrh na vydanie platobného rozkazu. Proti platobnému rozkazu zo dňa 16.06.2014 žalovaná podala odpor. Žalobca vo vyjadrení k odporu podrobne popísal skutočný stav veci. Uviedol, že žalobca /podnikateľ/ a žalovaná /fyzická osoba /sa dohodli, že ich právny vzťah sa bude riadiť Občianskym zákonníkom a zvolili príkaznú zmluvu, na ktorú sa nevyžaduje písomná forma. Predmetom zmluvy bolo obstaranie listín potrebných na skompletizovanie podkladov spojených s uplatnením reštitučných nárokov žalovanej. Súčasťou bolo odborné poradenstvo k predmetnej veci. Je nepochybné a chronologickou elektronickou komunikáciou dokladované, že Z. Z. v tomto smere konala na základe plnej moci za svoju matku P. Z., komunikovala s O.. R. a spoločne konali na už uvedených inštitúciách. Pokiaľ ide o odplatnosť príkaznej zmluvy, nie je povinnosťou túto dohodnúť. Znamená to, že zmluva bola platne uzavretá aj pri absencii dohody o výške odmeny. Zmluvné strany sa však dohodli na tom, že po vyplnení príkazu príkazník vystaví faktúru. Zdôraznil, že príkazník má nárok na odmenu za vykonanie príkazu a na náhradu nákladov súvisiacich s vykonaním príkazu (v tomto prípade používanie motorového vozidla). Odmena za vykonanie príkazu je obvyklá. Ústny pokyn na vystavenie faktúry dala Z.á telefonicky po splnení príkazu. Tvrdenie, že O.. R. odmietla úhradu za plnenie nezodpovedá skutočnému stavu veci a nezakladá sa na pravde. Rozhodujúca časť korešpondencie so žalovanou sa týka predmetu plnenia. Príkazná zmluva je zmluvou obstarávateľského charakteru, čo je zrejmé zo zákonného všeobecného ustanovenia o tejto zmluve, podľa ktorého sa príkazník zaväzuje, že pre príkazcu obstará nejakú vec alebo vykoná inú činnosť. Pre tento prípad platí - predmetom príkazu bolo zabezpečenie určitých dokumentov, ktoré príkazník zabezpečil pre príkazcu. Z toho vyplýva, že účel príkaznej zmluvy bol riadne a bez výhrad splnený. Právo na náhradu nákladov vzniká nezávisle na tom, či bola dohodnutá odmena a trvá nezávisle na tom, či odmena bola i vyplatená. Platí, že i keď odmena nie je dohodnutá uhrádza sa tam, kde je to obvyklé. Podnikateľ podniká za účelom zisku a tu je domnienka úplatnosti prirodzená a príkazca mal s ohľadom na obvyklosť úhrady s tým od začiatku plynutia príkazu rozumne predpokladať. Žalobca vypracoval, špecifikoval a predložil rozpis nákladov spojených so zabezpečením predmetu príkaznej zmluvy. Celkové náklady predstavujú čiastku 650 eur. Žalovaná mailom zo dňa 06.01.2015 vyjadrila svoje stanovisko k špecifikácii nákladov. Poukázala na niektoré „vecné a matematické chyby“. Uviedla, že po zohľadnení uvedených skutočností a preukázaní vynaložených nákladov na PHM v uvádzanej výške je pani Z. chotná uhradiť pani D. sumu 359,38 eur. Pani Z. si samozrejme bude uplatňovať náhradu trov konania, keďže až po podaní žaloby dostala vyčíslenie nároku, ktorý nebol vopred dohodnutý. Ďalej

uvádza, že žalobu podala spoločnosť VNL, s ktorou pani Ottová nikdy neprišla do kontaktu a teda jej nemôže nič byť dlžná. Žalobca naďalej trvá vyčíslenej a dôvodnej sume. Tvrdenie žalovanej, že nárok žalobcu nebol dohodnutý vôbec neobstojí, nakoľko ide o zákonný nárok. Pokiaľ ide o tvrdenie, že pani Z. nikdy neprišla do kontaktu so spoločnosťou VNL s.r.o. je právne irelevantné. Za spoločnosť koná konateľ a tou je pani Q. D., s ktorou žalovaná jednala. Vystavená faktúra obsahuje všetky potrebné údaje o obchodnej spoločnosti. V potvrdení čiastkového plnenia uznala pani Z., že prijala plnenie. Trvalo dva roky, pokiaľ uznala, že skutočne bola účastníkom zmluvného vzťahu a je „ochotná uhradiť 359,38 eur“. Toto veľkodušné gesto žalobca oceňuje, keby bola žalovaná ochotná stretnúť sa, vôbec nemusel byť tento súdny spor. Konajúci súd vôbec nebral do úvahy skutkový stav veci na základe ktorého si žalobca uplatňuje svoj nárok a nerozhodoval v merite veci. Súd v odôvodnení rozsudku uvádza, že v tomto konaní zaťažuje dôkazné bremeno žalobcu, ktorý tvrdil, že medzi účastníkmi bola uzatvorená ústna zmluva, že to bola príkazná zmluva podľa Občianskeho zákonníka, že jej predmetom bolo obstaranie listín, potrebných na skompletizovanie podkladov spojených s uplatnením reštitučných nárokov žalovanej a odborné poradenstvo v predmetnej veci a že sa dohodli na odplate. Z vykonaného dokazovania tento záver nevyplýva. Žalobca v konaní tvrdené skutočnosti ničím nepreukázal, preto súd žalobu zamietol. Je nesporné a písomne doložené, že za účelom naplnenia predmetu príkaznej zmluvy prebiehala intenzívna mailová komunikácia medzi Z. Z listín je preukázateľné, že súvisia s predmetom plnenia. Ide o mailovú korešpondenciu z 5.1.2013, kde Z. Z. ďakuje O.. R. za informácie o postupe pri zabezpečení príslušných podkladov, mail z 8.1.2013 - vzájomná výmena informácií o vykonaných úkonoch a návrh postupu zo strany O.. R., mail z 13.1.2013 ktorým O.. R. zasiela návrh splnomocnenia pre matku Z. Z., mail z 18.1.2013 medzi O. a SNA, pani R.- ide o platenie správnych poplatkov (ktoré platila Z. Z.), mail z 21.1.2013, kde O.. R. informuje Z. že pôjdu do archívu pre doklady. Vzhľadom na uvedené, skutočnosti uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho posúdenia veci a preto navrhuje, aby odvolací súd vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, žalovanú zaviazal na náhradu trov odvolacieho konania, a to z toho dôvodu, že nedôvodné vyvolala súdne konanie a vydal rozhodnutie podľa žaloby podanej žalobcom. Po podaní odvolania žalobca dňa 16.03.2016 predložil ako dôkaz Dohodu o urovaní, ktorú mu dňa 01.02.2016 zaslala žalovaná (jej PZ) a ktorá mu nebola dostupná v konaní na súde prvej inštancie. Žalobca prejavil dobrú vôľu a dňa 22.02.2016 poslal žalovanej novú Dohodu o urovaní, ktorú bol pripravený akceptovať. Reakcia právneho zástupcu žalovanej svedčí o nezájme spravodlivého vyriešenia sporu. Predmetná Dohoda preukazuje dôvodnosť nároku žalobcu voči žalovanej. Pokiaľ ide o tvrdenie žalovanej, že komunikovala s p. D., s tým sa stotožňuje. Uviedol, že právnická osoba koná prostredníctvom štatutárneho zástupcu, konateľa a teda p. D., ktorá žalovanú pred začiatkom plnenia upozornila, že plnenie vykoná jej spoločnosť.

6. Žalovaná sa odvolala voči rozsudku súdu prvej inštancie vo výroku o náhrade trov konania, nakoľko súd prvej inštancie žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov konania v plnej výške za pojednávanie dňa 20.11.2014 a vôbec nepriznal náhradu za vyjadrenie zo dňa 18.2.2015. Pojednávanie dňa 20.11.2014 bolo skutočné odročené, ale nie bez prejednávania veci. Zástupca žalobcu na pojednávaní predniesol procesný návrh na pripustenie prítomnosti vedľajšieho účastníka a prebiehalo zmierovacie konanie. Pojednávanie trvalo 12 minút. Účelom zníženia odmeny advokáta za pojednávanie odročené bez prejednávania veci je zohľadniť, že advokát sa iba dostavil na súd a fakticky vo veci nevyvinul žiadnu činnosť, iba si zapísal nový termín pojednávania. Pokiaľ však prebieha zmierovacie konanie a navrhovateľ prednesie procesný návrh, ku ktorému sa PZO vyjadruje, nejde o pojednávanie, na ktorom sa iba oznámil nový termín pojednávania bez akejkoľvek aktivity advokáta. Vyjadrenie zo dňa 18.02.2015, za ktoré súd nepriznal náhradu trov, bolo meritórne a jeho obsahom bolo stanovisko k výpočtu žalovanej sumy. V prílohe bol predložený podrobný rozpis a výpočet nákladov uznávaných žalovanou. Súd uviedol, že toto vyjadrenie by stačilo predniesť na pojednávaní. Žalovaná však vyjadrenie a výpočty predložila vopred písomne práve preto, aby sa súd s nimi mohol vopred oboznámiť v rámci prípravy pojednávania nariadeného na 3.11.2015. Žalobca rozpis žalovanej sumy nepripojil ani k žalobe, ale predložil ho až na pojednávaní dňa 20.11.2014, resp. zaslal následne v rámci mimosúdneho rokovania, takže žalovaná sa k nemu nemohla vyjadriť v podanom odpore. Žalovaná preto žiada, aby bol rozsudok vo výroku o náhrade trov konania zmenený tak, že jej bude priznaná náhrada trov konania v konaní pred súdom prvej inštancie v uplatnenej výške.

7. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril právny zástupca žalovanej. Uviedol, že žalobca tvrdí, že o výške odmeny sa so žalovanou nemohli dohodnúť, pretože odmena vraj mala byť fakturovaná podľa potrebného rozsahu výkonov a nákladov. Nie je potom jasné, na základe čoho dospel žalobca k nároku na odmenu vo výške 1.200,- eur. Žalobca síce v konaní predložila vyčíslenie, toto je však s výnimkou priamych nákladov svojvoľné, pričom časť „nákladov“ predstavuje odmena, ktorú má konateľka žalobcu

zaplatiť svojej dcére za to, že šoférovala motorové vozidlo použité pri činnosti, za ktorú žalobca požaduje odmenu. Hodinová sadzba odmeny by pritom mala byť dohodnutá, rovnako ako skutočnosť, že táto nepokrýva aj náklady. Žalobca stále nevysvetlil, na základe čoho mal vzniknúť zmluvný vzťah práve medzi účastníkmi, keď žalovaná sa po prvý raz o existencii žalobcu - obchodnej spoločnosti dozvedela až z faktúry. S touto spoločnosťou žiadne listiny nespisovala, ani jej neudeľovala splnomocnenie. Žalovaná konala iba s pani D. ako fyzickou osobou. Žalobca sa k tejto otázke v odvolaní vyjadruje iba veľmi stručne, konštatujúc, že žalovaná jednala s pani D., ktorá je konateľkou žalobcu, čo je zrejme aj z obchodného registra. Z toho, že fyzická osoba je štatutárom nejakej spoločnosti, však bez ďalšieho nevyplýva, že vždy koná v mene tejto spoločnosti a nie v mene vlastnom. V predmete činnosti žalobcu pritom ani nie je činnosť, pod ktorú by sa dalo podradiť vybavovanie reštitučných nárokov. Takáto činnosť pritom predstavuje poskytovanie právnych služieb, ktorú je za odmenu oprávnený vykonávať iba advokát. Nehovoriac o tom, že konateľka žalobcu bola v danom čase konateľkou aj ďalšej obchodnej spoločnosti V N L 1, s.r.o. Žalovaná pani D. sama neoslovila ani nevyhľadala, ale naopak pani D. sama vyhľadala žalovanú po tom, ako sa neznámym spôsobom dozvedela o uplatnení jej reštitučného nároku. Pani D. zrejme pôsobí ako tzv. „vybavovač“, ktorý na základe žiadostí developerov oslovuje reštituentov, ktorí sa bez cudzej pomoci nevedia domôcť svojich reštitučných nárokov a týmto reštituentom ponúkne postúpenie ich nároku na developera za cenu pre developera výhodnú. Odmenu takýmto „vybavovačom“ vypláca developer. Obdobne to bolo aj v prípade žalovanej, kedy pani D. ako „vybavovač“ oslovila žalovanú, túto však neskôr oslovil ďalší „vybavovač“, ktorý ponúkol vyššiu cenu za reštitučný nárok a preto žalovaná a nakoniec svoj reštitučný nárok postúpila za vyššiu cenu. Ani tento nový „vybavovač“ žiadnu odmenu nepožadoval. Žalovaná následne prostredníctvom svojej dcéry oslovila pani D. s otázkou, či jej treba niečo uhradiť a táto žiadnu sumu nepožadovala. Až s odstupom času vystavila faktúru a začala sa dožadovať zaplatenia svojvoľne určenej odmeny. Žalovaná už v konaní pred súdom prvej inštancie poukazovala na to, že výpočet nároku obsahuje matematickú chybu, keďže súčet uvádzaných nákladov nie je 676,52 eur, ale iba 534,86 eur. Žalovaná preto žiada, aby bolo odvolanie zamietnuté a zároveň si uplatňuje náhradu trov odvolacieho konania. K žalobcom predloženej dohode o urovaní uviedol, že táto iba opäť potvrdzuje, že žalobca nedostatočne rozlišuje medzi žalobcom ako právnickou osobou a konateľkou žalobcu ako fyzickou osobou. Žalovaná od počiatku konzistentne uvádza, že vo veci jej reštitučného nároku jej spoločnosť žalobcu nebola známa, ani s ňou nekomunikovala, komunikovala výlučne s p. D. a p. R., čo predmetná dohoda potvrdzuje. Uviedol, že dohoda nie je podpísaná a nemá dôkaznú hodnotu (iba o priebehu mimosúdneho rokovania) o skutkovom deji, z ktorého sú odvodzované uplatňované nároky žalobcu.

8. V priebehu odvolacieho konania vstúpil do platnosti zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, účinný od 1.7.2016, (ďalej len CSP). Podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá CSP, právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

9. Krajský súd preto po zistení, že odvolanie bolo podané včas a oprávnenou osobou prejednal odvolanie žalobcu, ktoré smeruje voči celému rozsudku, ako súd odvolací podľa § 34 CSP, v napadnutom rozsahu podľa § 380 ods. 1 CSP. Keďže nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie, odvolací súd prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania a postupom podľa § 219 ods. 3 v spojení s § 378 ods. 1 CSP rozsudok vo veci verejne vyhlásil dňa 23.03.2021, pričom o termíne verejného vyhlásenia rozsudku boli strany sporu upovedomené zákonným spôsobom. Dospel k záveru, že súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania riadne zistil skutkový stav veci (ust. § 215 ods. 1 CSP), vec správne právne posúdil a svoje rozhodnutie náležitým spôsobom odôvodnil v súlade ustanovením § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a poukazuje naň podľa § 387 ods. 1 CSP.

10. Obsah odvolania žalobcu nie je spôsobilý spochybniť správnosť záverov napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, z hľadiska uvádzaných tvrdení v podanom odvolaní, keď ani v odvolacom konaní neboli zistené také rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by spochybňovali správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie.

11. V odvolacom konaní tiež nevyšlo najavo, že konanie, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého rozhodnutia, trpelo vadou, týkajúcou sa procesných podmienok, na ktorú by musel odvolací súd prihliadnuť (§ 380 ods. 2 CSP).

12. V odvolaní žalobca namietal nesprávne právne posúdenie veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ C.s.p.). V súvislosti s námietkou nesprávneho právneho posúdenia veci je potrebné uviesť, že právnym posúdením

je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Odvolací súd však takýto dôvod v konaní súdu prvej inštancie nezistil.

13. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že žalobu zamietol pre neunesenie dôkazného bremena žalobcom, ktorý tvrdil, že uzatvoril so žalovanou ústnu príkaznú zmluvu podľa § 724 OZ.

14. Odvolací súd k dôkaznej povinnosti strán v sporom konaní uvádza, že z ustanovenia § 132 ods. 1 CSP (predtým § 120 C.s.p - procesný predpis účinný do 30.06.2016) vyplýva, že v žalobe sa okrem všeobecných náležitostí podania uvedie označenie strán, pravdivé a úplné opísanie rozhodujúcich skutočností, označenie dôkazov na ich preukázanie a žalobný návrh. Citované ustanovenie stanovuje dôkaznú povinnosť strán v sporovom konaní, t.j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na stranách sporu. Strana, ktorá neoznačila dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. Rovnaké následky postihujú i tú stranu sporu, ktorá síce navrhla dôkazy o pravdivosti svojich tvrdení, no hodnotenie vykonaných dôkazov súdom vyústilo do záveru, že dokazovanie nepotvrdilo pravdivosť skutkových tvrdení účastníka. Zákon určuje dôkazné bremeno ako procesnú zodpovednosť strany za výsledok konania, pokiaľ je určený výsledkom vykonaného dokazovania. Dôsledkom toho, že tvrdenie strany nie je preukázané (v tom zmysle, že súd ho nepovažuje za pravdivé) ani na základe navrhnutých dôkazov, ani na základe dôkazov, ktoré súd vykonal bez návrhu, je pre stranu nepriaznivé rozhodnutie. Aby strana sporu mohla splniť svoju zákonnú povinnosť označiť potrebné dôkazy, musí predovšetkým splniť svoju povinnosť tvrdenia. Predpokladom dôkaznej povinnosti je teda tvrdenie skutočností stranou, tzv. bremeno tvrdenia. Medzi povinnosťou tvrdenia a dôkaznou povinnosťou je úzka vzájomná väzba. Ak strana nespĺní svoju povinnosť tvrdiť skutočnosť rozhodnú z hľadiska hypotézy právnej normy, potom spravidla ani nemôže splniť dôkaznú povinnosť. Nesplnenie povinnosti tvrdenia, teda neunesenie bremena tvrdenia, má za následok, že skutočnosť, ktorú účastník vôbec netvrdil a ktorá nevyšla inak v konaní najavo, spravidla nebude predmetom dokazovania. Ak ide o skutočnosť rozhodnú podľa hmotného práva, potom neunesenie bremena tvrdenia o tejto skutočnosti bude mať pre stranu väčšinou za následok pre neho nepriaznivé rozhodnutie. Zákon stranám ukladá povinnosť tvrdiť všetky potrebné skutočnosti; potrebnosť, teda okruh rozhodujúcich skutočností, je určený hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer účastníkov. Táto norma zásadne určuje jednak rozsah dôkazného bremena, t.j. okruh skutočností, ktoré musia byť ako rozhodné preukázané, jednak nositeľa dôkazného bremena. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ako aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že tak základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, v sebe zahŕňajú aj právo na rovnosť zbraní, kontradiktórnosť konania a odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/06). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, obdobne Krasko c/a Švajčiarsko z 29. apríla 1993, séria A, číslo 254-B, str. 49, § 30). Sporové konanie v občianskoprávných veciach je (bolo) ovládané zásadou dispozitívnosti. To znamená, že je vecou účastníka konania, aby ním požadované rozhodnutie oprel o tvrdenia takých skutočností, s ktorými zákon spája práve tie práva či povinnosti, ktorých sa účastník pred súdom domáha a súčasne je vecou účastníka, aby takéto ním uvádzané tvrdenia aj preukázal. V sporovom občianskom konaní súd v zásade sám nezisťuje žiadne ďalšie skutočnosti nad rámec tvrdení účastníka a v zásade ani sám nevyhľadáva dôkazy, na preukázanie rozhodujúcich skutočností. Úspech či neúspech účastníka v spore tak významnou mierou závisí od toho, do akej miery účastník tvrdí práve tie skutočnosti, ktoré sú pre vec rozhodujúce a do akej miery je schopný tieto skutočnosti podložiť dôkazmi.

15. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom,

prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

16. Žalobca v konaní tvrdil, že uzatvoril so žalovanou ústnu dohodu, že žalobca zadováži a obstará listiny a iné podklady potrebné na skompletizovanie žiadosti s uplatnením reštitučných nárokov žalovanej. Žalobca sa so žalovanou a dohodli, že ich právny vzťah sa bude riadiť Občianskym zákonníkom a zvolili príkaznú zmluvu, na ktorú sa nevyžaduje písomná forma, ide o zmluvu neformálnu. Pre tento prípad platí - predmetom príkazu bolo zabezpečenie určitých dokumentov, ktoré príkazník zabezpečil pre príkazcu. Žalobca upozornil žalovanú, že zmluvu s ňou a výkony s tým spojené bude realizovať a uzatvára ako právnická osoba za obchodnú spoločnosť V N L, s.r.o. Žalovaná s tým súhlasila, že jej je to jedno, nech len vec vybaví čo najrýchlejšie. Žalobca sa so žalovanou o výške odmeny v čase uzavretia príkaznej zmluvy presne nemohli dohodnúť, pretože odmena mala byť fakturovaná podľa potrebného rozsahu výkonov a nákladov. Súčasťou zabezpečenia všetkých výkonov žalovanej bolo odborné poradenstvo v predmete veci - zabezpečenie dokumentov na uplatnenie reštitučných nárokov žalovanej. Vzhľadom na zdravotný stav žalovanej žalobca odporučil, aby na základe plnej moci vo veci konala dcéra odporkyne Z. Žalobca pripravil návrh plnej moci, tento žalovaná podpísala a jej dcéra spolu s O.. R., ktorá zabezpečovala i dopravu osobným motorovým vozidlom konali na týchto inštitúciách. Z toho vyplýva, že účel príkaznej zmluvy bol riadne a bez výhrad splnený. Právo na náhradu nákladov vzniká nezávisle na tom, či bola dohodnutá odmena a trvá nezávisle na tom, či odmena bola i vyplatená. Platí, že i keď odmena nie je dohodnutá uhrádza sa tam, kde je to obvyklé. Podnikateľ podniká za účelom zisku a tu je domnienka úplatnosti prirodzená a príkazca mal s ohľadom na obvyklosť úhrady s tým od začiatku plynutia príkazu rozumne predpokladať.

17. Odvolací súd ktomu uvádza, že sa stotožnil so záverom súdu prvej inštancie a to, že z vykonaného dokazovania vyplýva, že žalobca ako právnická osoba nepreukázal uzatvorenie príkaznej zmluvy, ani iného záväzkového vzťahu so žalovanou, na základe ktorej skutočnosti by mala žalovaná povinnosť mu plniť. Žalovaná síce v konaní nepoprela, že jednala s p. D., avšak o existencii žalobcu ako právnickej osoby a skutočnosti, že pani D. jedná ako štatutárne zástupkyňa za ňu nemala žiadnu vedomosť a žiadnu zmluvu so žalobcom neuzatvorila. Z uvedeného je zrejmé, že na strane žalovanej absentuje základný predpoklad platného právneho úkonu a to náležitosť prejavu vôle uzatvoriť zmluvu či už príkaznú, alebo inú so žalobcom ako právnickou osobou. Takýto dôkaz žalobca v spore neprodukoval. Pokiaľ sa aj p. D. spolu s p. R. zúčastňovali úkonov v Slovenskom národnom archíve v Bratislave, prípadne komunikovali s inými inštitúciami táto skutočnosť nepreukazuje existenciu príkaznej alebo inej zmluvy s tvrdeným obsahom a dohodnutou odmenou, ktorú by uzatvorila žalovaná so žalobcom a na základe ktorej požaduje plnenie, ktoré je predmetom žaloby. Tvrdenia žalobcu o jednaniach a obsahu úkonov medzi žalovanou a p. D., prípadne p. R. (ktorá sa mala podieľať na zabezpečení dopravy a komunikovala s dcérou žalovanej) sú vo vzťahu k žalobcovi irelevantné, nakoľko žalobcom nie je ani pani D. a ani p. R.. Tieto tvrdenia nepreukazujú uzatvorenie záväzkového vzťahu žalobcu so žalovanou, skôr ho popierajú. Takouto skutočnosťou preukazujúcou vznik záväzkového vzťahu medzi žalobcom a žalovanou nie je ani vystavenie plnej moci žalovanej na zastupovanie svojej dcéry a jej návštevy úradov a komunikácia s p. R.. Navyše v prípade, žeby žalovaná poverila žalobcu na vybavovanie svojho reštitučného nároku, bolo by len logické, aby priamo splnomocnila žalobcu a nie svoju dcéru.

18. Pokiaľ ide o žalobcom predložené návrhy Dohôd o urovaní, tieto nie sú novotou v odvolacom konaní, nakoľko ide o komunikáciu právnych zástupcov strán po vyhlásení rozsudku súdu prvej inštancie a po podaní odvolania. Navyše aj texty navrhovaných dohôd o urovaní iba akcentujú správnosť vecných záverov súdu prvej inštancie o neexistencii nárokov žalobcu voči žalovanej a potvrdzujú jej konzistentnú obranu o neexistencii záväzkového vzťahu so žalobcom.

19. Pretože súd prvej inštancie rozhodol o žalobe vecne správne, odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

20. Žalovaný podal odvolal voči výroku súdu prvej inštancie o náhrade trov z dôvodu, že súd prvej inštancie žalovanej nepriznal nárok na náhradu trov konania v plnej výške za pojednávanie dňa 20.11.2014 a vôbec nepriznal náhradu za vyjadrenie zo dňa 18.2.2015. Pojednávanie dňa 20.11.2014 bolo skutočné odročené, ale nie bez prejednania veci. Zástupca žalobcu na pojednávaní predniesol procesný návrh na pripustenie prítúpenia vedľajšieho účastníka a prebiehalo zmierovacie konanie. Pojednávanie trvalo 12 minút. Účelom zníženia odmeny advokáta za pojednávanie odročené bez prejednania veci je zohľadniť, že advokát sa iba dostavil na súd a fakticky vo veci nevyvinul žiadnu činnosť, iba si zapísal nový termín pojednávania. Pokiaľ však prebieha zmierovacie konanie a žalobca prednesie procesný návrh, ku ktorému sa PZO vyjadruje, nejde o pojednávanie, na ktorom sa iba oznámil

nový termín pojednávania bez akejkoľvek aktivity advokáta. Vyjadrenie zo dňa 18.02.2015, za ktoré súd nepriznal náhradu trov, bolo meritórne a jeho obsahom bolo stanovisko k výpočtu žalovanej sumy. V prílohe bol predložený podrobný rozpis a výpočet nákladov uznávaných žalovanou. Súd uviedol, že toto vyjadrenie by stačilo predniesť na pojednávaní. Žalovaná však vyjadrenie a výpočty predložila vopred písomne práve preto, aby sa súd s nimi mohol vopred oboznámiť v rámci prípravy pojednávania nariadeného na 3.11.2015. Žalobca rozpis žalovanej sumy nepripojil ani k žalobe, ale predložil ho až na pojednávaní dňa 20.11.2014, resp. zaslala následne v rámci mimosúdneho rokovania, takže žalovaná sa k nemu nemohla vyjadriť v podanom odpore. Žiadal priznať náhradu trov konania v plnej uplatnenej výške.

21. Po preskúmaní rozhodnutia súdu prvej inštancie v napadnutom výroku o náhrade trov konania a to trov právneho zastúpenia priznaných žalovanej odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalovanej nie je dôvodné. Právny zástupca žalovanej namietal priznanie zníženej odmeny za úkon právnej služby - účasť na pojednávaní dňa 20.11.2014, ktoré bolo odročené. Zo zápisnice z pojednávania dňa 20.11.2014 vyplýva, že na ňom bezpochyby nedošlo k otvoreniu pojednávania a k prejednaniu veci a pojednávanie bolo odročená za účelom rozhodnutia o procesnom návrhu prednesenom žalobcom a ponechanie priestoru na mimosúdne rokovania. Preto v zmysle ustanovenia § 13a vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení platnom v rozhodnom čase, za úkon právnej služby zastúpenie na pojednávaní, ktoré bolo odročené bez prejednania veci, patrí advokátovi odmena vo výške jednej štvrtiny základnej sadzby tarifnej odmeny. Odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie preto správne a v súlade s citovaným ustanovením vyhlášky priznal za úkon právnej služby - účasť na pojednávaní dňa 20.11.2014 odmenu vo výške jednej štvrtiny základnej sadzby tarifnej odmeny a režijný paušál. Právny zástupca žalovanej namietal aj nepriznanie náhrady trov súdom prvej inštancie za písomné vyjadrenie zo dňa 18.02.2015 z dôvodu S týmto záverom súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje. Ako vyplýva z predmetného písomného vyjadrenia zo dňa 18.02.2015 jeho obsahom nie sú žiadne nové skutkové ani právne tvrdenia, ale ide o prepis predchádzajúcej mailovej komunikácie právnych zástupcov strán, ktorá je k podaniu priložená a do spisu založená ako dôkaz. Za takýchto okolností je záver súdu prvej inštancie, že predmetné vyjadrenie mohol súd právny zástupca predniesť aj na pojednávaní logicky obhájiteľný a odvolací súd sa s ním stotožňuje. S poukazom na uvedené odvolací súd konštatuje, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku o náhrade trov konania je vecne správne a v súlade s vyhláškou č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení platnom v rozhodnom čase. Pretože súd prvej inštancie rozhodol o nároku na náhradu trov konania žalovanej vecne správne, odvolací súd napadnutý výrok o náhrade trov konania potvrdil.

22. Pri rozhodovaní o trovách odvolacieho konania vychádzal odvolací súd z ustanovenia § 396 ods. 1, v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP. Žalovaná bola v odvolacom konaní vo veci úspešná, a preto jej vznikol proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%. O výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 2 CSP.

23. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 C.s.p.).

(1) Dovolanie podľa § 421 ODS. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 C.s.p.).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 C.s.p.).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 C.s.p.).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 C.s.p.).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 C.s.p.).